

БАЛАДА

Гората, хладна майка, дреме.
Безъ звукъ, безъ шепоть, безъ следа
понесълъ свойто тежко бремя
азъ ида въ нея да преспя.

И ето дъхъ на теменуги,
и ето остра хладина —
огромни джбове и буки
разправятъ приказка една:

че тукъ сж бродили хайдуги,
че тукъ е падналъ младъ юнакъ,
дете отъ майчини си скути
за да спаси отъ злия врагъ.

Затуй се губятъ тукъ следитъ
и въ тая свята тишина
спокойно блѣсватъ по тревитъ
сълзи на плакала жена.

Понѣкога презъ день, презъ вечер,
пропитъ отъ мъка и любовъ,
пронесено звучи далече
гласътъ на таенъ, мощенъ зовъ.

И тая зеленъ вѣчно млада
на моя дѣдо старъ хайдукъ
е вѣла, може би, прохлада
когато е умиралъ тукъ.